

عوامل محیطی مرتبط با نور و صدا در بخش مراقبت ویژه نوزادان

فخری دخت اکبری^۱، رضوان محفوظی^۲

۱- کارشناس ارشد پرستاری، مربی دانشکده پیراپزشکی، دانشکده علوم پزشکی بهبهان، ایران (نویسنده مسئول: fdakbari@gmail.com)

۲- کارشناس ارشد مراقبت های ویژه نوزادان، بیمارستان فریده بهبهانی، بهبهان، ایران.

بخش مراقبت ویژه نوزادان اولین محیط خارج رحمی برای نوزادان نارس است. در این بخش، نور و صدا از منابع بالقوه آسیب به نوزادان می باشد. علیرغم تحقیقات انجام شده درخصوص اثر سوء نور و صدا بر نوزادان نارس، بطور میانگین وضعیت مراقبتی مرتبط با این عوامل در بخشها با استاندارد فاصله دارد که معمولاً ناشی از عدم توجه مراقبت کنندگان، استاندارد نبودن فضای بخش و کمبود امکانات و تجهیزات می باشد.

طبق اعلام انجمن مهندسی روشنایی آمریکای شمالی، نور بخش مراقبت ویژه نوزادان باید بین ۴۰۰ تا ۹۰۰ لوکس تنظیم شود. اگرچه براساس بعضی مطالعات، در نوزادان تا قبل از ۲-۱ ماهگی الگوی سیرکادین مشخصی وجود ندارد، اما کاهش نور در شب، باعث برقراری سیکل سیرکادین، بهبود خواب و وزنگیری مناسب در نوزاد می شود.

همچنین طبق اعلام سازمان بهداشت جهانی، در این بخش شدت صدا نباید از ۴۵ و ۳۵ دسی بل در روز و شب تجاوز کند. نبض، فشارخون و تعداد تنفس نوزاد در پاسخ به صدا نوسان می یابد و صدا از مهمترین علل تحریک درد می باشد. منابع عمده صدا شامل باز و بسته شدن دریهای انکوباتور، آلارم تجهیزات و مکالمه کارکنان است.

بمنظور کنترل این عوامل باید قبل از راه اندازی و نصب وسایل، اقدامات حفاظتی چون طراحی بخش بصورت واحدهای جداگانه و ایجاد نور قابل تنظیم برای هر واحد و اکوستیک نمودن ساختمان بخش انجام شود. همچنین اصلاح و حفظ رفتارهایی مانند کاهش نور بخش در شب، پوشاندن انکوباتورها، عدم استفاده از سطح انکوباتور برای نوشتن یا قرار دادن وسایل، محدود نمودن مکالمات نزدیک انکوباتور، پاسخ دهی سریع به آلارمها ضروری بنظر می رسد.

در نهایت لازمست با سنجش وضعیت موجود و مقایسه آن با استانداردها و با استفاده از استانداردهای بین المللی و ملی، پروتکلی جهت رعایت اصول مربوط به صدا و نور در بخش مراقبت ویژه نوزادان تدوین و اجرا گردد.